

Cicatricile anonimatului din

Social Media

Nume : Avram Francesca-Denisa

Clasa : a X-a G

Unitatea de învățământ : Colegiul Național Pedagogic „Spiru Haret”

Când eram copil, obișnuiam să-mi petrec majoritatea timpului fără niciun stres. Lumea mea se învârtea în jurul familiei și a parcului din apropierea casei. Totdeauna mi-a plăcut să-mi împart jucăriile, mâncarea, cariocile, probabil și datorită faptului că sunt sora mai mare. Comportamentul copiilor mereu varia: unii erau mai egoiști, mai amuzanți, răi, dar nu consider că am băgat vreodată de seamă. Lumea-mi era roz.

Odată cu înaintarea în vârstă, intrată în gimnaziu, observam cum fiecare copil nu mai era atât de deschis sau atât de pur și inocent. Pentru o persoană din mediu rural, nou venită în oraș, totul era diferit. Stilul de a te îmbrăca, modul de a vorbi, fumatul, toate erau noi și ciudate. Oriunde eram, majoritatea copiilor vorbeau despre Instagram, Snapchat sau alte aplicații de care nu auzisem, iar ca orice persoană „normală”, am considerat că, pentru a mă integra, trebuie să fiu în pas cu moda, neștiind că aceste aplicații vor avea un mare impact asupra personalității și sănătății mele mentale.

Pentru început nu era nimic neobișnuit, era un profil cu o poza, un nume, și urmăritori. Îmi era teamă să povestesc părinților mei despre activitatea mea în Social Media deoarece le știam reacțiile. Era mai important pentru mine să fiu „cool”, așa cum eram învățată de colegii mei. Nu-mi plăcea să postez fotografii, preferam să mă uit la mâncăruri, călătoriile marilor influenceri sau să văd dacă vreunul dintre artiștii mei preferați vor lansa o nouă piesă.

Îmi amintesc vag prin clasa a șasea, la o diferență de un an după ce-mi făcusem cont de Instagram, cum postasem o fotografie cu chipul meu. La două zile avusesem prima mea ”apreciere” : **cap de oaie**. Dar nu o luasem în seamă deoarece copilul era unul din cei mai cunoscuți și „cool” persoane din școală. Sub nicio formă nu puteam eu să-i comentez! Apoi poza aceea a fost editată de un alt copil și atașată pe o oaie, ca mai apoi să fie postată. Situația a fost realmente șocantă: am plâns, mă întrebam singură dacă sunt atât de neplăcută, unde am greșit față de ei. Nu aveam cui să mă confesez, deoarece nici „cea mai bună prietenă” nu-mi lua apărarea în fața lor, dorind la rândul ei să fie o persoană văzută bine de către aceștia, mai ales de către băiatul care mă jignise, de care, întâmplător, era îndrăgostită. Pe moment, chiar o înțelegeam.

Zilele treceau, eu încercam să-mi fac mai mult curaj pentru a combate ofensele din partea copiilor care se luau de mine sau încercam să-i ignor. Totuși, continuau să-mi placă dramele: mă entuziasmam când fetele se băteau pe același băiat sau se certau pe subiectul numărului de urmăritori pe Instagram, care are cel mai bun telefon și lista ar putea continua cu alte subiecte cool.

De curând avusese loc o excursie, unde, mai apoi, toată școala era plină de bârfe, iar eu eram de asemenea în frunte acestora. Prietena mea era obsedată de acest băiat care profita de bunătatea sa: ea trebuia să-i facă temele, să-i dea bani sau să-i ia mâncare, iar în acea excursie auzisem cum el împreună cu o altă fată o bârfeau: că nu o suportă, că vor să o prindă să o bată. Toată această situație a amplificat revolta mea. Cum îmi plăcea să mă consider o prietenă bună, în loc să-mi țin gura, i-am scris tot ce am auzit, ba mai mult, am jignit și am înjurat acele două

persoane, gândindu-mă că de fapt o consolez, neștiind că după nu mai mult de două săptămâni relația noastră de prietenie se va destrăma.

Normal, ca orice persoană dramatică și neconștientă de ce se poate întâmpla, am șters toate pozele cu ea și conversațiile. Nu ne mai vorbeam, nici nu ne mai salutăm și totul a decurs așa până în vacanța de Crăciun, când a decis să-mi facă cel mai frumos cadou: a trimis pe un grup toată conversația noastră în care eu o „consolez”, ștergând răspunsurile și comentariile ei jignitoare față de cei doi.

Acele screenshoturi au ajuns la mai bine de jumătate de școală, fără ca eu să știu, până într-o seară când am primit mai multe mesaje de amenințare de la un cont anonim. Acestea erau amenințătoare și grave: eram informată că voi fi bătută, că o să-mi dea foc și lista continuă. Am început să plâng. Am întrebat cine este acea persoană, dar tot refuza să-mi răspundă. Nu știam ce se întâmpla, iar prima mea reacție a fost să-mi închid telefonul și să plâng în pernă. Ziua următoare, amenințările au continuat, iar eu refuzam să ies din camera mea sau să vorbesc cu părinții mei, până când acestea au devenit atât de grave încât am decis că o să vorbesc cu ai mei să mă transfer la altă școală. Neexplicându-le situația în care mă aflam, evident, părinții mi-au refuzat solicitarea de transfer. Aflându-mă într-un moment de disperare am fugit de acasă, dorind astfel să-i forțez pe părinți să accepte transferul meu la altă școală. Planul meu a avut succes, dar nu înainte de a le spune tot ce mi s-a întâmplat. În principal părinții doreau să meargă la școală să rezolve totul, dar știam că dacă rămân acolo, odată ce ei pășesc în exteriorul incintei școlare, hărțuirile vor continua. Certitudinea unui astfel de comportament era argumentată de faptul că, între timp, apăruseră și alte fotografii cu chipul meu, editate de colegi și puse ba pe un măgar, ba pe o oaie, o vrăjitoare arsă pe rug cu titlul „Arde-ți țărâncă”!

Deși mergeam la psiholog, teama de a ieși afară încă-mi stătea în inimă. Abuzul psihologic prin care trecusem nu mă lăsa să dorm sau să mănânc. Știam că de acum voi avea mereu sentimente de frică, rușine, anxietate, iar părinții sentimentul de eșec cu privire la creșterea și educația mea. De asemenea, acest tip de bullying a avut efecte negative asupra aspectului fizic, totul plecând de de la depresia cauzată.

Deși am depășit etapa critică a acestui capitol din viața mea, încă nu am reușit să dezvolt relații bazate pe încredere. Sunt în continuare suspicioasă, însă înțeleg că este nevoie de timp pentru a-mi vindeca cicatricile.

Sunt dispusă să împărtășesc experiența mea deoarece există numeroase cazuri de acest gen cu care se confruntă adolescenții, iar astfel, consider că pot ajuta la evitarea unor drame similare.

În România, în ultimii ani, acest fenomen este din ce în ce mai practicat și mai popular din cauza dezvoltării tehnologiei online și apariției unor noi rețele de socializare care încurajează distribuirea datelor personale, cum ar fi adrese, poze, informațiile personale, care, mai apoi, ajunse în posesia unor persoane greșite, devin un adevărat dezastru.

Acuzarea agresorilor din mediul virtual și aducerea acestora în fața procurorilor poate fi considerată o reacție exagerată și de cele mai multe ori o încercare eșuată a părinților victimei de a-și face dreptate. Totuși, lipsa de pedeapsă a acestor fapte, atrage după sine creșterea unui număr îngrijorător de persoane care vor să facă rău sub protecția anonimatului. Pe de altă parte, atitudinea ostilă a agresorilor ascunde frustrări¹ generate de experiențe lipsite de afecțiune sau atenție suficientă în mediul familial. Drept urmare și agresorul are nevoie de ajutor specializat!

Hărțuirea online nu este o problemă de ignoranță, ba chiar reprezintă o experiență din etapele vieții din care trebuie să învățăm cum să ne apărăm. Nu trebuie să rămânem pasivi sau indiferenți, întrucât consecințele sunt mult mai grave. Este datoria fiecărui individ să recunoască

---

¹ Oana Nicolau, *Agresivitate – când frustrarea nu poate fi pusă în cuvinte*, pe <https://www.reginamaria.ro/articole-medicale/agresivitate-cand-frustrarea-nu-poate-fi-pusa-cuvinte>

și să facă diferența dintre bullying și tachinare și să pună stop acestui fenomen, deoarece ambele persoane din spatele ecranului au nevoie de ajutor psihologic și familial.

Cyberbullying-ul este și va rămâne o temă de actualitate care trebuie tratată cu seriozitate, empatie, implicare și profesionalism.